

DILLUNS

Antoni Dalmases

(NdD: Totes les informacions aportades pel nostre excol·laborador Pep Hutxa –acomiadat sense dret a indemnització- referents als articulistes originals d'aquesta secció en el darrer número han estat desmentides. Les nostres més humils excuses. Tot ha estat un error lamentable i aquest és el text que hauríem d'haver publicat si aquell qui realment havia desaparegut hagués avisat. *Sorry*)

Amb punyent i sarcàstica intenció es va fer córrer per aquestes pàgines que el Pere i un servidor havíem desaparegut, que potser ens havíem exiliat o que abjuràvem de la nostra fe blaugrana, empesos per la implacable realitat que ens bufeteja sense parar, dia sí i dia també. No..., no encara, però quasi.

Hi ha moments, en la vida de les persones amb un mínim de sentit comú, en què el silenci s'imposa. I la veritat és que ja fa dies no tenim gaires ganes de dir res. Ens mirem, arquegem les celles, intentem superar el trauma que portem clavat a l'ànima com un punyal traïdor fent un intent de somriure sarcàstic, arronsem les espatlles i de seguida encetem el primer tema caçat al vol. Ara ell es dedica molt més al cinema i jo als llibres, i ens anem convençant que hi hem sortit guanyant. És el que deia abans: hi ha moments, en la vida d'una persona amb un mínim de dignitat, que s'ha d'optar pel silenci.

Perquè ja hem esgotat diverses vegades els renecs i les paraules més gruixudes i alambinades que se'ns han acudit per qualificar el que està passant. Però, ni així, no ens podem treure de sobre aquesta sensació de fracassats, frustrats, empenyats, desconcertats, abatuts i apallissats que ens manté en un estat catatònic perenne i que, setmana rere setmana, no fa més que augmentar. Mai com fins ara no havíem tingut plena consciència de com passen de ràpides les setmanes! No t'has refet d'haver perdut un partit, que ja tens aquí un nou dissabte o diumenge per engruixir l'amargor.

I això no és viure, que amb prou feines és sobreviure! A sobre, és clar, la gent de Quadern, amb tot el dret, reclamen que complim amb el compromís de parlar de com van les coses... Com si no fos prou tortura haver d'anar a la feina cada dilluns a fer veure que el futbol ja no existeix, que allò que era matèria de conversa en arribar, aquells comentaris de les jugades, les injustícies continuades dels àrbitres o els regals que rebien sempre "ellos"... tot el que ens mantenia en un estat d'excitació esperançada que animava a treballar somniant una venjança a la propera jornada... Tot allò, dic ara, s'ha perdut, no existeix. Ara mirem de passar els dilluns com de puntetes, si és setmana de partit de Champions fem veure que no ens en recordem, que tenim una feinada terrible. I com que ja no hem de patir per la Copa del Rei, perquè el Figueres almenys ens salvà d'aquest suplici, ara fins a l'any que ve no hem de pensar més que en la Lliga. Però –ai, misèria!- la Lliga no s'atura, n'hi ha cada setmana! I cada nova jornada és una nova bufetada sobre la nostra moral, que ja està feta a miques, desballestada, cruixida.

Sí, és clar, ja fa dies que tenim plegada la bandera i, sobretot ara amb el fred, a veïam qui és el maco que va al camp a agafar una calipàndria tot fent-se mala sang

**JOIERIA
SENSERRICH**

de Teresa Senserrich
CASA FUNDADA EN 1882

Sant Quirze, 17 • Tel. 93 725 75 96
08201 SABADELL

**JA COMERCIAL
ALEMANY**

CENTRE DE JARDINERIA,
AGRICULTURA I FORESTAL
Tallers i serveis postvenda

Ctra. Barcelona, 22-26
Tel. 93 725 63 95
SABADELL

Interiors

"tot un estil"

**MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ**

Sant Cugat, 11 - SABADELL

per veure com tots els equips, equipets, equipots o equipassos –tots!– es foten de nosaltres i guanyen punts a la classificació perquè el nostre “és un camp per anar-hi a treure punts”.

Sí, ja sé que diuen que és en aquestes situacions adverses quan es veu de debò qui sent els colors. Però no és cert. Això és una mentida com allò de l’“foror” militar i l’“ardor guerrero”: falòrnies! Qui punyeta pot morir per una pàtria inexistente? En tot cas, si hem de mantenir l’esperança, és lícit que reclamem que ens donin a algun motiu, per petít: que sigui, per creure que podem esperar alguna cosa més que escarni, de la trepa de sàpatres que salten al camp, de la caterva d’ineptes que es fan dir cos tètric, també, és clar, dels cíncics que s’anomenen directius

No lamento escriure paraules dures (només són una llunyana aproximació del que sentim molts i que encara no escric, perquè em sembla que haurem de guardar forces i adjectius per al futur: encara no ho hem vist tot!). El que lamento és haver-les d’escriure per explicar una situació real! Quin mal d’ulls i quina mala llet, tanta evidència!

Com sempre en aquestes situacions límit, l’únic camí de sortida mínimament humà es troba als llibres. Josep Pla, un home que desconfiava profundament de tot hom i encara més dels ganàpies vestits de criatura, citava Montaigne per explicar que “la vida és ondulant”, és a dir, que tot té els seus cicles de pujades i baixades. Es una

manera ponderada de no perdre els nervis (l’altra és oblidar-se que existeix un equip que es diu Barça i un país que es diu Catalunya i pensar que hi ha una selecció catalana que juga “de per bromes” per Nadal i que ja tenim una Comunidad Autónoma que toca al mar). Bé: doncs la fórmula de Pla i Montaigne per no perdre l’oremus i asseure’s a esperar temps millors també l’hem utilitzada. I no, no funciona, tampoc. Ja fa unes quantes temporades que esperem els temps millors i cada vegada són pitjors! Quina “ondulació” tan profunda, oi? Voleu dir que no hem caigut al més negre dels averns, nosaltres, club i país, i que sortirem d’aquell forat tètric amb una samarreta blanca, una bandera amb la meitat de les ratlles vermelles i parlant un idioma molt “castizo” i amb un “orgullo patrio” que ni la Legión?

Això és el que em fa passar ànsia! Això és el que ens tenia muts de terror, glaçats de pànic! Sabeu què vol dir que qualsevol equipet es pugui fer líder de la classificació i es guanyi un respecte que nosaltres no podem ni somniar? Que la Lliga la guanyaran “ellos” una altra vegada i que el cicle pot durar tants anys com la travessa del desert d’aquells de la Bíblia! I que tots, absolutament tots, jornada rere jornada, ens van passant al davant –zziiuuu!– i a nosaltres ens queda la mateixa cara de tontos que al Reixach quan fa les seves explicacions patètiques “post-mortem” al final de cada partit.

I així estem. Amb l’ànim tort i aguantat amb esparadraps, una fesomia de malalts a l’UVI i escrivint aquestes tristes ratlles mentre intentem no pensar com és de veritat allò que diu l’himne de “Tot el camp és un clam”, però de dolor, d’ais i uis que no hi ha ningú que vulgui guarir.

I si els oblidéssim? I si els féssim el buit i deixéssim de parlar-ne? I si fem veure que ens tornem a fer del Sabadell, que tampoc no és que la brilli, però almenys només s’ha de patir per no baixar? Potser sí, que aquests cronistes dels dilluns canviaran de camp, encara que només sigui per sobreviure! Havíem de parlar de futbol? Quin futbol? Què deu ser el futbol?